

ANNA DÉDALUS DETECTIU
EL MISTERI
DE LA MANSIÓ
CREMADA

Miguel Á. Giner Bou
Núria Tamarit
Xulia Vicente

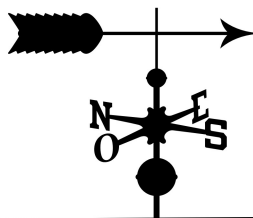
Andana
editorial

ANNA DÉDALUS DETECTIU
EL MISTERI
DE LA MANSIÓ
CREMADA

ANNA DÉDALUS DETECTIU. EL MISTERI DE LA MANSIÓ CREMADA
Miguel Ángel Giner Bou, Núria Tamarit i Xulia Vicente

© del text: Miguel Ángel Giner Bou, 2015
© dels dibuixos: Xulia Vicente, Núria Tamarit, 2015
© Andana Editorial
Av. Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
www.andana.net
andana@andana.net

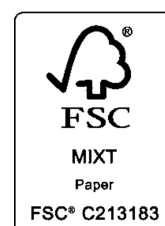
Assessor editorial: Ramon Giner Bou
Assessorament lingüístic: U i DOS Serveis lingüístics

Disseny i maquetació: LaGRÚAestudio

Imprés a Gràfiques Martí

Reservats tots els drets. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, amb les sancions que estableixen les lleis, la reproducció parcial o total de l'obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics.

1a edició: octubre, 2015
8a edició: novembre, 2025
ISBN: 978-84-16394-05-0
Dipòsit legal: V-880-2015

Índex

Les ruïnes.....	7
El quadern.....	13
Massa preguntes	45
Visita als Segura.....	49
El xòfer, l'escarabat roig i el quadern	55
Geraldine en l'hospital Sant Jordi.....	61
El misteri de la mansió grisa (continuació).....	69
Foc i aigua	87
Final	95

«Un dels meus refugis favorits durant el dia era
el soterrani ruïnós de la mansió cremada.»

La tomba, H. P. LOVECRAFT

LES RUÏNES

Les ruïnes de la mansió grisa s'alcen imponents davant meu. És a punt de fer-se fosc i fa fred, una capa de pluja fina no deixa de caure i ho amera tot. Una vegada al mes hi torne i intente esbrinar alguna cosa...

Soc Anna Dédalus, tinc setze anys i soc detectiu. Els meus pares també ho eren, els famosos detectius Dídac Dédalus i Queta Amorós, i dic «eren» perquè desgraciadament fa deu anys que van morir en un accident terrible, precisament ací, en aquest lloc sinistre.

Mon pare era molt intel·ligent, la ment més brillant del continent, Sherlock Holmes i Hèrcules Poirot en una mateixa persona. Sentia una passió verdadera per la música, la física, la química i les matemàtiques, i eixa base científica forta sempre l'ajudava a descobrir els misteris que s'amagaven darrere dels casos més complicats.

Ma mare era més intuïtiva, era il·lustradora, pintora i psicòloga, amant del cinema i dels còmics. Els seus coneixements increïbles en psicologia humana li feien intuir solucions que ben sovint ni tan sols mon pare aconseguia veure. Era sorprenent com connectava elements dispars aparentment i el cas es simplificava notablement, o inclús es solucionava.

La combinació de l'un i l'altra era letal, quan la policia es desesperava i ja no sabia per on pegar, avisaven els pares.

Afortunadament, he heretat un poc de les habilitats de l'una i de l'altre.

Vaig aprendre a llegir amb els informes que ma mare feia sobre els casos, ja que ella tenia el costum de dibuixar-ho tot. Deia que l'ajudava a reflexionar sobre el que investigava, i cada cas, dels més de cent que va haver-hi, va ser cuidadosament plasmat en els seus quaderns, quaderns que guarde zelosament i que consulte cada vegada que m'entravesse. No sabeu les vegades que m'escabusse en les seues aventures, les vegades que els seus coneixements m'han ajudat a resoldre un misteri.

Soc conscient que soc molt jove, com també sé que quan em criden per a ajudar en un cas, els adults em miren amb recel, inclús, a vegades, amb un cert menyspreu. Ai, però com m'agrada veure'ls les cares quan el resolc i com goge interpretant-les: enveja, zels, estranyesa i, també alguna vegada, admiració i respecte. I és quan veig eixes expressions que sé que el cas es tanca.

He resolt més de vint casos amb tan sols setze anys, uns quants d'una complexitat inaudita, i me n'enorgullisc. M'apassiona la faena i he gojat moltíssim amb cada un dels misteris que he investigat. Podria ser realment feliç fent açò, però hi ha una cosa que em turmenta, una cosa que possiblement hàgeu endevinat. Efectivament, no he resolt el cas que va costar la vida als meus pares.

Hi he pegat milanta voltes, l'he investigat des de tots els angles possibles, he seguit i he preguntat a tots els implicats, he llegit i rellegit els informes policials, els dels bombers i els dels forenses i sempre he obtingut la mateixa resposta: cap pista. No he trobat res que m'ajude a aprofundir més enllà del que tot el món sap: que la vella mansió grisa es va cremar l'any 1975 i que van morir quasi tots els habitants, entre els quals hi havia els meus pares.

He parlat moltes vegades amb els tres únics supervivents: l'hereua dels Mulligan, Geraldine (que va acabar en un hos-

pital psiquiàtric), i el vell matrimoni de cuiners, el senyor Antonio Segura i la dona, Adela, per a preguntar-los si sabien o si recordaven un poc més del que havien contat a la policia. Inclús, encara que no crec massa en eixes coses, els he sotmés a sessions d'hipnosi. I, com sempre, no res.

Hui és una d'eixes nits en què torne a les ruïnes de la mansió grisa, amb la companyia del meu amic Bloom, encara que aquest viatge ha preferit quedar-se esperant al sidecar davall d'un paraigua. M'he endinsat una vegada més en el que un dia va ser el menjador, i, com el sostre pràcticament ha desaparegut, la capa de pluja fina, però incòmoda, m'ha amerrat, cosa que és prou irritant.

Conec la mansió de memòria. N'he consultat els plànols milanta voltes. En la planta baixa hi ha la cuina, el menjador amb una ximenera impressionant, la saleta i, també, una biblioteca impressionant. Pujant pel que degué ser una escala de marbre preciosa, hi ha les habitacions, el terrat posterior i, més amunt, un porxe i les habitacions del personal. Al soterrani, la caldera, el celler i la bugaderia connecten amb la cuina per una porteta. Com he fet més d'un centenar de vegades, recórrec les ruïnes sense perdre l'esperança de trobar alguna cosa que m'ajude a avançar en les meues indagacions.

La lluna ha eixit tímidament entre els núvols i, per fi, ha parat la pluja. Just abans d'anar-me'n, quan pegue la volta, note alguna cosa estranya, quasi imperceptible, però conec tant el menjador que m'he adonat de seguida que davant de la ximenera el terra no està igual. Estic quasi segura que eixe tauler no tenia eixa xicoteta corba cap avall. El cor em comença a bategar més de pressa. Després de tants anys esperant un canvi, em trobe amb alguna cosa diferent entre aquelles ruïnes, encara que he de tindre en compte que podria ser un efecte òptic causat per la fusta banyada i el reflex de la lluna.

L'ansietat, l'enemic més important de tot bon detectiu, em domina i còrrrec a comprovar-ho, quan sent un esclafit de fusta davall dels peus.

No esperava caure al buit des de tan alt. El terra, de més a més, de més corbat cap avall del que jo pensava, estava podrit i no ha aguantat el pes. El colp contra terra m'ha deixat prou atordida i un dolor fort al costat em diu que possiblement alguna costella estiga trencada o desplaçada. Espere que Bloom haja sentit l'escama que s'ha armat quan el terra s'ha assolat, encara que ho dubte, la carretera és massa lluny. Almenys la meua intuïció i la meua capacitat visual estan en perfecte estat.

Faig llum amb la meua vella llanterna cap amunt i comprove que la superfície és massa alta, és impossible pujar sense una corda.

–Bloom!, Bloooooom!

És inútil, no s'ha assabentat de res. Hauré d'esperar. Encare la llum cap a tots els costats i descobrisc que el foc no ha passat factura a aquesta part del casalot, està pràcticament intacte. Curiós. A la meua dreta ix un corredor fosc. Què hi faig? El seguisc o m'espere fins que Bloom em trobe a faltar? No sé per què m'ho pregunte, fa estona que he pres la decisió, quina detectiu seria si m'espantara un corredor fosc!

Supere la por, sobretot a les aranyes, i m'endinse en la foscor. La humitat creix a cada pas i avance a poc a poc xafant tolls foscs i fent llum al corredor. Sobre el sostre vell, unes serps llargues rovellades acompanyen el meu camí, han de ser les canonades d'aigua, electricitat o gas antigues.

Arribe fins a una sala gran. La llanterna xicoteta que porte no en permet veure'n tota l'amplitud. M'endinse a poc a poc i intente descobrir alguna porta que em traga d'aquest malson d'humitat i fred. A més, el dolor a la costella ha augmentat i

comence a notar-lo més del que m'agradaria. Hi veig una vella, enorme i complexa maquinària on moren les serps del corredor. Ha de ser la caldera.

–Oh no, només faltava açò! –cride.

El sostre de la sala comença a cruixir, el mateix so que he sentit adés i que ha fet que el meu cos caiga al buit, però molt més amenaçador. Si no m'afanye, tot el que queda de la vella casa em caurà damunt del cap. Ignorant el mal del costat, comence a córrer a cegues, buscant desesperadament una eixida. El feix de llum de la llanterna cobra vida pròpia i es desplaça ràpidament sobre més canonades, una taula amb uns quants objectes, cadires, llibres, papers... i, per fi, una porta! Córrec cap allà desesperadament. El cruixit del sostre ha augmentat d'una manera alarmant i l'afonament és imminent. Quan òbric la porta m'adone que ni tan sols havia pensat en la possibilitat que estiguera tancada, però no hi ha temps per a res, sospire i aparte eixa idea del cap. Alguna cosa m'impedeix eixir, una imatge s'instal·la al cap i em reclama insistentment l'atenció: damunt la taula hi havia una cosa tremendament familiar... busque amb la llanterna altra volta i allà és! No eren imaginacions meues, ací baix, al subsòl de la mansió grisa, en una part que ni tan sols apareix en els plànols, en una taula vella de fusta, hi ha un dels quaderns inconfusibles de ma mare.

Una cascada de pols i borumballa de fusta acompanyen l'esgarriós so in crescendo de les bigues de fusta esquerdant-se ràpidament i sé que he d'eixir d'ací corrent, però alhora soc incapaç de deixar el llibre a la taula. I si no puc recuperar-lo mai més? Seguint un impuls tan incontenible com temerari, córrec cap a la taula, el so dels passos és emmudit pel de les bigues de fusta podrida partint-se. En tindre'l a les mans, l'amenaça estrepitosa es converteix en una realitat terrible que em cau irremeiablement al cap. Ara la

foscor sí que és total. Quan el so i la pols paren la seua òpera
tètrica, just abans de desmaiar-me, sent a la llunyania els
lladrucs dèbils del meu estimat i fidel Bloom. Segur que ell...
em tro... ba... rà...

EL QUADERN

Quan desperte no sé molt ben on soc, només sé que estic molt encondolida, tremendament encondolida. Als peus del llit, calfant-me i mig adormit, hi ha Bloom. Quan em veu desperta, comença a bellugar la cua d'una manera esvalotada. Observe al meu voltant: un goter, llençols blancs, tubs, màquines, xiulits. No hi ha dubte, soc en un hospital. Tinc un braç en cabestrell pel cúbit trencat, el peu dret escaiolat per un esquinç de turmell i el pit recobert amb un embenatge adhesiu perquè m'he trencat una costella flotant. Asseguda al meu costat hi ha una persona que conec molt bé. Ulls vius, menuts i simpàtics, galtes ruboritzades, amb sobrepés i, com no, dormint.

–Hola, oncle Eugene.

–Eh? Uh? Hola, Anna, per fi t'has despertat.

–Quant... quant de temps estic així?

–Un parell de dies. Però estàs prou bé... Tenint en compte que et va caure al cap mitja mansió, podem dir que el teu estat no és molt greu. Ai, eres igual de cabuda que ta mare!

–Ma... ma mare. El... el quadern...

–Tranquil·la, el tinc ací. El tenies entre els braços quan et desenterràrem, estaves inconscient, però el tenies ben agafat. Ja pots dir que eres una morta vivent, una zombi –l'oncle Eugene fa carasses i gesticula amb les mans.

Quan em ric, em fa un mal terrible el cap, i en estirar les mans cap al cap m'adone que el tinc embenat. L'oncle Eugene continua parlant.

–En fi, si no és per Bloom, encara et busquem. –Quan sent

el seu nom, Bloom belluga la cua encara més de pressa, si això és possible.– Va vindre a casa completament fora de si. Quan el vaig veure sense tu vaig saber que alguna cosa no anava bé, el vaig seguir i, bé, ja pots imaginar la resta.

–Uf, em fa mal tot.

–Normal.

–Passa'm el quadern, oncle Eugene.

–No és millor que descanses una mica? No et convé excitar-te ara, en el teu estat...

El mire d'una manera desafidora, amb eixa mirada que li fas a algú que ja sap què penses. Dubta un instant, però finalment sospira, obri el calaix de la taula de la meua dreta i me'l dona, protegit amb una funda de plàstic.

–Sí, és de ta mare... –em diu.

L'emoció m'ofega. Al remat, el risc que vaig assumir ha valgut la pena, no ha sigut l'estupidesa més grossa de la meua vida. Destape amb la màxima atenció la funda i en trac, tremolant, un quadern que per a mi és inconfusible, la tapa negra, el quadrat ocre en la portada a la part de dalt amb el títol manuscrit amb la lletra reconeguda de ma mare: «El misteri de la mansió grisa, 1975».

–Sí, és el que em faltava. Crec que ens ajudarà a descobrir, per fi, què els va passar als pares –mire il·lusionada l'oncle Eugene.

EL MISTERI DE
LA MANSIÓ GRISA

1975

CAP A LES ACABALLES DE SETEMBRE REBEM UNA TELEFONADA DEL FISCAL ALBERT ANDRADE, VELL AMIC AMB QUI HAVÍEM COL·LABORAT EN MILANTA CASOS.

...LA QÜESTIÓ ÉS QUE NO POT ESTAR ALLÍ SOLA, ÉS MASSA PERILLÓS.

HEM PENSAT QUE VOSALTRES DOS PODEU INFILTRAR-VOS PER A INVESTIGAR I, SI FA FALTA, PROTEGIR LA SENYORETA GERALDINE MULLIGAN.

GERALDINE MULLIGAN?
LA FILLA DEL GRAN MAGNAT LLÀTZER MULLIGAN?

LA NETA.

PERÒ, QUÈ FA LA NÉTA DE LLÀTZER MULLIGAN DINS D'EIXA SECTA?

DONCS JUSTAMENT ÉS UNA DE LES COSES QUE VULL QUE ESBREIU.

NO M'AGRADA TINDRE AL MEU TERRITORI EIXA GENT, I MENYS ENCARA SI DINS HI HA LA POSSIBLE HEREUA DE LA FORTUNA DELS MULLIGAN.

ENS ENVIES TU O ÉS COSA DEL SENYOR LLÀTZER?

ÉS COSA MEUA. EL SENYOR LLÀTZER DETESTA QUE LA SEUA NETA S'AJUNTE AMB EIXA GENT, PERÒ ELLA JA ÉS MAJOR D'EDAT I NO POT IMPEDIR-LI-HO.

QUÈ N'OPINA LA MARE DE GERALDINE?

CLAUDIA? ÉS QUI PITJOR HO PORTA. VEURE LA FILLA AIXÍ LI TRENCA EL COR.

I, PER QUÈ ENS ENVIES A NOSALTRES? PER QUÈ NO ENVIES UN DELS TEUS DETECTIUS?

UMM, HO HE PENSAT... PERÒ NO VULL ALÇAR SOSPITES, ALS MEUS DETECTIUS SE'LS NOTA MOLT QUE HO SÓN. PREFERISC UN PRIMER ACOSTAMENT PER PART VOSTRA.

I, SI HI HA ALGUNA COSA MÉS, QUE TROBE QUE SÍ QUE N'HI HA, ACTUAR EN CONSEQÜÈNCIA.

LA SECTA... ÉS PERILLOSA? VIOLENTA?

TENIM MOLT Poca INFORMACIÓ.

NOMÉS SABEM QUE S'HA FORMAT FA POC I QUE, DE MOMENT, NO HI HA CAP CONFLICTE NI DENÚNCIA DARRERE. LA PORTA UN MATRIMONI ESTRANY, EL SENYOR, ATENCIÓ, REX VAN RYN I LA SENYORA MOCATA VAN RYN, ENCARA QUE ELS SEUS COGNOMS REALS SÓN GARCÍA I FERNÁNDEZ, RESPECTIVAMENT.

JÁ HE TINGUT UNA ENTREVISTA BREU AMB ELLS I, ENCARA QUE TENEN UN AIRE DE SUPERIORITAT QUASI RIDÍCUL, NO PAREIXEN PERILLOSOS. TOT I AIXÒ, PAREU COMPTÉ.

BONA SORT I MANTENIU-ME INFORMAT.

BÉ, QUETA,
A PARTIR D'ARA SOM
EL MATRIMONI MENEU
DE BARCELONA.
DÍDAC I QUETA
MENEU.

D'ACORD,
SENYOR
MENEU!

AVANT,
AVANT, ENTREU, VOS
ESPERÀVEM. QUAN ARRIBEU
AL FINAL DE LES ESCALES
VULL QUE DEIXEU ARRERE
TOTES LES VOSTRES
PREOCUPACIONS
I PORS.

DAVANT DE
VOSALTRES
S'OBRI UNA NOVA
MANERA DE VEURE I
D'ENTENDRE EL MÓN.

AIXÍ QUE SIGUEU
BENVINGUTS. VENIU,
VOS PRESENTARÉ
EL NOSTRE
PERSONAL.